

NINA BOCCI

**ARMASTUSE
JA
VIHKAMISE
VAHEL**

r o m a a n

Originaali tiitel:

Nina Bocci

On the Corner of Love and Hate

2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on väljamõeldis. Kõiki viiteid ajaloolistele sündmustele, päris inimestele või päris kohtadele on kasutatud väljamõeldud kontekstis. Ülejäänud nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori kujutlusvõime vili ning nende sarnasus tõeliste sündmuste, kohtade ja kas elavate või surnud inimestega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kaie Niit

Toimetanud Sille Teiter

Korrektuuri lugenud Inna Viires

Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2019 by Nina Bocci

Originally published by Gallery Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.

All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

D04379620

ISBN 978-9949-82-580-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Ameerika naised, hääletamine on teie võrdsuse sümbol ja
vabaduse garantii.*

– Carrie Chapman Catt

Tümps. Viuh. Nätaki.
Tümps. Viuh. Nätaki.

Need kolm ärritavat häält kordusid veel pool tosinat korda. Pöörasin silmad taeva poole, huultel vaikne palve:

Armas jumal, anna mulle jõudu, et ma ei pistaks seda palli mehele kuhugi, kust selle eemaldamine kirurgi sekkumist nõuaks. Aamen.

Mu töökaaslane nõjatus lõdvalt toolileenile, pikad pahkludest ristatud jalad nõupidamislaua läikival pinnal välja sirutatud. Mehe pruunide nahkkingade all lebas aruanne.

Tema *homse tähtajaga lõpetamata* aruanne.

Ma imetlesin tema rööprähklemisvõimet, mis oleks olnud asjakohasem, kui mees oleks, ütleme, tööd teinud. Selle asemel aga loopis ta ühe käega tennisepalli vastu nõupidamisruumi seina, teisega samal ajal sõnumeid saates. Kuigi mehe silmad ei lahkunud hetkekski telefoniekraanilt, püüdis ta palli iga kord eksimatult kinni. Kui ma nii vihane poleks olnud, oleks see mulle kindlasti muljet avaldanud.

Kahvatukollasel seinal mehe pea kohal tiksus kell. Iga tiksatuse järel tabas pall seina kellast paremal.

„Cooper, kas sa lõpetaksid palun?” laususin lõpuks, masseerides algava peavalu leevendamiseks oimukohti.

Tümps. Viuh. Nätaki.

„Cooper,” kordasin sülearvuti kohalt üles vaadates. „Halloo?”

Tümps, viuh, nätaki oli ainus vastus, mille sain.

Lükkasin tooli eemale, tõusin püsti ja kõndisin ümber vahtrapuust nõupidamislaua. Alles siis, kui olin jõudnud piisavalt lähedale, et näha napolis riietuses naist tema tekstiaknas, märkasin mehe kõrvadesse muusikat paiskavaid juhtmeta kõrvaklappe. Kui mees oli palli teele saatnud, puudutasin teda õlast.

Ehmatuses kaotas ta palli üle kontrolli ja see lendas tema selja taha. „Mis on?” turtsatas mees nõöpkõrvaklappe kõrvast tõmmates. Mulle ei jäänud märkamata, kuidas ta käsi telefoni taskusse libistas. Cooper nägi välja täpselt nagu teismeline, kelle koolidirektor on teolt tabanud.

„Nalja teed või?” hüüatasin. „Kas sa kuulasid kogu see aeg muusikat? Kaksikümmend minutit tagasi lugesin ma sulle peaaegu kaks lehekülge õlletehase laiendamise projektist valjusti ette!”

Vähemasti jätkus mehel sündsust kahetsusväärne nägu pähe teha. „Mulle tundus, et sa räägid iseendaga, nii et ma arvasin,” – ta osutas mustade kõrvaklappide poole – „et jätan sulle pisut privaatsust, kuni ma tööga järje peale olen saanud.”

Minu kulmud kerkisid vist küll juuksepiirini, sest kergelt süüdlasliku ilmega tõstis mees jalad laualt maha.

Ma turtsatasin. „Jah, eks ma alustan alati endaga rääkides lauset sõnadega: „Cooper, mis sina arvad?” Kas sa naeratasid ja noogutasid niisama lõbu pärast?” Cooper niheles end sirgu ajades toolil. Ma ohkasin.

Väikesed naerukurrud mehe suu ümber muutusid nähtavamaks, mis tähendas, et ta püüdis naeru tagasi hoida. „Emmanuelle,” nurrus Cooper mahedalt.

„Ära *emmanuellita* siin midagi,” sähvasin vastu. „See toon võib mõjuda sinu fänniklubile, aga mitte mulle.”

Mees tõstis allaandmise märgiks käed. „Olgu, olgu, palun vabandust. Millest ma ilma jään?” Mees püüdis mu käest pabereid haarata.

Neid rinna vastu surudes tegin kurja nägu. „Hope Lake’i õlletehas. Laienemine. Nad paluvad meie panust, enne kui asi linnavolikogule heakskiitmiseks esitatakse.”

Cooper vilistas ja kiigutas end tooliga edasi-tagasi. „Volikogu lükkab kõik tagasi, mille nemad lauale panevad. Nad vihkavad õlletehase loodud õhkkonda ja selle laiendus tekitab volikogu liikmetele tõsiselt peavalu.”

Ma noogutasin. „Täpselt, just seepärast nad *meid* appi palusidki, et me püüaksime nende projekti volikogule meeldivamaks muuta. Sellepärast paningi selle nõupidamisruumi kinni meie kohtumiseks, mille sa just maha tinterdasid.”

„Sellist sõna pole olemas ja ma ei...” alustas Cooper hajameelselt taskut patsutades, püüdes ilmselt kindlaks teha, kas asitõendid edukalt peidetud on.

Tõstsin tema vaigistamiseks käe. „Jäta. Mind ei huvita, millega või kellega sa tegeled, aga sa ei ole hingega asja juures. Juba jälle.”

Kui Hope Lake'i õlletehase omanikud Drew ja Luke Griffin alguses meie osakonda tulid, kaitsesime meie Cooperiga nende projekti järve äärde õlletehase, degusteerimistoa ja välise lõbustusala ehitamiseks. See oli üks esimesi projekte, mille kallal me Cooperiga koos töötasime, ja tookord oli meie linnakesele vaja just seda – meeldivat, uuenduslikku ettevõtet, mis pakkus midagi igas vanuses inimestele. Nüüd, kuus aastat hiljem, oli õlletehas üks Hope Lake'i käidavamaid kohti ja vennad kavatsesid oma valdusi laiendada eraürituste tubade ja väikese restoraniga. Cooper ja mina pidime arutama, kuidas selle plaaniga linnavolikogule läheneda.

Paistis, et selle asemel olin iseendaga rääkinud. „Lähem tagasi oma kabinetti, kus saan häirimatult tööd teha,” laususin ja asusin ärritunud asju kokku korjama.

Pärast mõnesekundilist piinlikku vaikusehetke kõhatas Cooper kurgu puhtaks. „Sul on õigus. Palun vabandust. Hakkame uuesti otsast peale.”

Tundsin kaustu virna pannes, kuidas mu veri keema läheb. Enda kordamine ärritas mind, aga meeldis see mulle siis või mitte, mul oli mehe arvamust vaja.

Üles vaadates nägin, kuidas Cooper veel midagi ütleva valmistus, kui meie ühine assistent Nancy büroo töökalendrit ja peotäit markereid käes hoides sisse tormas.

„Ma olen teid kahte igalt poolt otsinud,“ ütles ta meile suurte silmadega kordamööda otsa vaadates. Nõupidamislaud oli vähemasti minupoolsest küljest kaetud järveäärt kujutavate kaartide, jooniste ja fotodega. Cooperi pool – noh, seal oli palju poleeritud lauda näha.

„Kas te arutasite projekti?“ küsis Nancy lootusrikkalt, langedes näost ära, kui ma eitavalt pead raputasin. „Olgu, ma olen kindel, et te tegelete sellega hiljem.“ Ta vaatas mulle otsa. „Ma loodan,“ ütles ta huultega hääletult sõnu moodustades, kõhatas siis kurgu puhtaks, tõmbas nõupidamislaua alt välja peatoega tooli ja istus kalendrit enda ette lauale asetades toolile. „Pärastlõunase ülevaatuse aeg on käes – kas te olete valmis?“

Cooper oigas. Mitte Nancy, vaid kalendri peale, mille naine avanud oli. See kalender oli minu laual olnud täna hommikul, kui ma sinna eelseisvaid kohtumisi ja koosolekuid märkisin. Nagu näha, oli Nancy õnnestunud ära täita peaaegu kõik minust vabaks jäänud tühimikud.

Meie kontoris aeti asju vanaviisi. Google'i kalendri või iCal'i asemel kasutasime oma valitsusasutuse kellavärgina töös hoidmiseks suurt paberist lauakalendrit koos värvikoodiga legendi, siltide ja vahelehtedega. Mitte et me ei oleks püüdnud oma tööd moderniseerida, aga mõned meie osakonna vanemad töötajad suhtusid muutustesse jäiselt.

Nancy, Cooper ja mina töötasime Hope Lake'i kogukonna arengu osakonnas linnavalitsuse hoone ülemisel korrusel. Hope Lake'i taolises väikelinnas oli minu osakond justkui kõige alus. Alustades sellistest väikestest asjadest nagu paraadiload kuni üksikasjalikumate ettevõtmisteni – näiteks abi rahastuse tagamisel äriomanikele nagu Hope Lake'i õlletehas – oli KAO-l, nagu meie seda kutsusime, peaaegu igal pool käsi sees. Osakond polnud suur, aga selle, mis meil suuruse ja töötajate arvu poolest puudu jäi, tegime tagasi oma energia ja tulemustega.

„Eelolev nädal tuleb karm,“ vabandas Nancy, vaadates Cooperi poole, kes oli jälle telefonis, mis polnud kellelegi üllatuseks. „Emma, ma kardan, et sinu päevaplaan on pisut liiga tihe.“ Naine toksis markeeriga vastu lauda.

Lõin ükskõikselt käega. „Ega see hullem ikka olla ei saa kui see nädal, kui kõik korraga grippi jäid.” Olin tookord praktiliselt kogu osakonda juhtinud, kuigi olin ka ise pidanud rohtu võtma.

„Peaaegu sama hull.” Nancy hoidis põialt ja nimetissõrme õhus teineteisest vaevalt paari sentimeetri kaugusel. „Esmaspäeval on sul kõik kohtumised üksteise järel. Pisut vaba aega on sel nädalavahetusel, kui toimub debatt meie siin viibiva tulevase linnapea ja tema vastaskandidaadi vahel.”

Selle peale Cooper elavnes. Mees koputas kaks korda puust lauale. „Ära mind ära sõnu!”

Oh, muidugi, nüüd oled sa kohe tähelepanu ise.

„Sinu võit on kindel. Rahvas armastab sind, Cooper. Kuidas see saakski teisiti olla, kui praegune linnapea sinu eest seisab?” kinnitas Nancy talle.

Nancy ei ajanud niisama jama. Cooper oli sel aastal otsustanud linnapeaks kandideerida ja tema ligitõmbav isiksus tegi temast ideaalse poliitilise kandidaadi. Mees oli geniaalne, ta meeldis enamikule linnaelanikest ja enesekindlust jäi tal ülegi, kuna *ta* teadis, et on sellele ametikohale parim valik. Isegi mina pidin seda tunnistama, kuigi enamasti olime me eri arvamustel.

„Emma, ma tean, et sa tahtsid õlletehase Drew’ ja Luke’iga maha istuda ning laienemisprojekti arutada, enne kui nad linnavolikokku lähevad, aga ma ei näe selleks praegu mingit võimalust.”

Nancy kirjutas midagi kalendrisse. Aastatega olime oma süsteemi lausa teaduseni arendanud: oranž värv tähistas mind, sinine Cooperit, erkroosa meie osakonna juhiabi, roheline Nancyt ja punane linnapead, sest punane oli mu isa lemmikvärv. Polnud mingi üllatus, et sinist värvi oli kogu kalendris kõige vähem näha. Isegi minu vaatepunktist paistis seda vähe, mis tähendas, et Cooperil oli sel nädalal hõre päevakava.

Kah mul uudis.

Närisin ärritunult pastakaotsa. Nancy luges kohtumine kohtumise haaval terve nädala kava ette.

„Need kaks neljapäevast kohtumist – ma võiksin sulle puhkuse andmiseks seal sinu asemel ise istuda, Emma,” pakkus ta välja.

Imetlesin üle Nancy õla vaadates kirevat ajakava. Isegi kui see oli vanamoodne, *nägi* see vähemalt hea välja.

Osutasin pead raputades kalendriservale kleebitud osaliselt rebitud kollase Post-it märkmepaberi poole. Niimoodi lisas mu isa kalendrisse oma linnapeakohtumisi. Kleepsudega. Väga professionaalne. „Ei mängi välja, mu sõber. Sa oled sel ajal koos linnapeaga linti lõikamas.”

Naine vaatas üles, huuled kriipsuks kokku surutud: „Olen või? Mulle ta seda küll ei maininud.”

Ohates pani ta selle info kirja. „Oleks kena, kui ta mulle ka ütleks, kui ma kaasa minema pean!”

Nancy suhtus kalendripidamisse *väga* tõsiselt. Mina näiteks oskasin seda hinnata ja teadsin, et seda tegi ka mu isa, kuigi ta kasutas sinna märkmete tegemiseks oma kummalist süsteemi. See hoidis korra majas.